کله چې مې زړه کې ناروا خبــره تېره شي
ما ته مې ضمير لکه قاضي مخې ته ودرېږي.

زما وجدان

Ketabton.com

لنډه کیسه

لیکوال
شریف الله تنها

(c) ketabton.com: The Digital Library

معرفت

د ژانر ډول.. لنډه کیسه

د کیسې نوم.. زما وجدان

لیکوال..شریف الله تنها

د تلیفون شمیره.................................0093706996648

برېښنا لیک ....shariftanha600@gmail.com

د واټساف شمیره................................0093779385830

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیل

هغه محال چې د پوهنتون په دوره کې مې د څلورم سمستر ازمویني پیل وې، په دولتي لیلیه کې اوسېدم. سحر چې د لمانځه وخت و، د اودس لپاره د غسلخانې پر لور لاړم، څه کورم چې د هغه وخت په حساب سره یو قیمتي تلیفون پروت دی. چاپېره مې وکتل چې څوک مې تر سترګو نه شول، نو تلېفون مې ورو په بډه ووهه. خدای شته، نیت مې ښه نه و، فکر مې کاو چې له ازموینو وروسته به یې وپلورم. له اودس څخه وروسته غلی راغلم او خپلې خونې ته ننوتلم. د سحر د چای وخت و، یو ملګري چې د ډوډۍ بندوبست کړی و، ټول ورته په دسترخوان کښېناستو، د ډوډۍ په خوړلو مو پیل وکړ، په دغه وخت کې دروازه (ور) وټکېده، یو زده کړیال سر رابښکاره کړ او ویې ویل: ملګرو په غسلخانه کې د اوداسه پر محال زموږ د یو ورور څخه تلېفون پاتې شوی دی، بېچاره ډېر اندېښمن دی، که په تاسې کې کوم ملګري راپورته کړی او یا لیدلی وي نو.... په دغه وخت زموږ اطاقي د هغه خبرې پرې کړې او زما پر شمول یې په ټولو اطاقیانو غږ وکړ: ملګرو د ورکې په اړه خو به څه معلومات نه لرئ؟ ټولو په یوه خوله ځواب ورکړ: نه نه موږ له هېڅ نه یو خبر. په زړه کې مې یو څه رحم راپېدا شوی و، ومې غوښتل چې تلېفون یې بېرته ورکړم، خو شېطان او حارص نفس زما د ضمیر په وړاندې لکه د ډال ولاړ وو. دومره وخت تېر نه و چې د ورکې پوښتونکی ولاړ. ملګرو مې په خپلو کې یو پر بل رشخند وواهه، یو به بل ته په ټوکو کې ویل: دغه تلیفون به پلاني راخیستی وي، خو نه یې ورکوي. یو شمېر ملګرو ما ته هم ګوته ونیوه. هغوی ټوکې کولې، خو ما ته چې به چا اشاره وکړه، زړه به مې ودرزېد او اندېښمن به شوم، ما به له ځان سره چرُت واهه چې ګویا کې پر ما پوه دی. له چای او ډوډۍ څخه وروسته ټول ملګري په خپلو کارونو پسې ولاړل، دا چې ما هم ازموینه درلوده، نو پاڅېدم، ترڅو درسونه زده کړم. لاړم ټوله ورځ مې درسونه وکتل، خو ضمیر مې هره ګړۍ د ملامتیا او پښېمانۍ احساس راکاو. زه دومره بد هم نه وم، نه پوهېدم چې دا مې څه او څنګه وکړل! ډېر اندېښمن وم، ضمیر مې یوه لحظه د درس زده کولو ته پرې نه ښودم. ټوله ورځ مې د ضمېر سره لاس وګرېوان وم. زما په نفس کې د شېطاني خواهشاتو او سپېڅلي ضمیر تر منځ جګړه روانه وه او پایله یې هم دا وه چې شېطاني خواهشات مې په ضمیر برلاسي شول. هوکړه مې وکړه چې پر هر حال وي، تلېفون یې څېښتن ته نه ورکوم. د مازیګر د لمانځه وخت و. اودس مې وکړ او لمونځ مې په جماعت سره ادا کړ. کتابونه مې په لاس کې وو او له جومات څخه د خپلې خونې (اطاق) په لور راروان وم. د لیلیې غټې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دروازې ته راورسېدم. یوه سپینه ورقعه (پاڼه) مې ولېده چې په دروازې پسې اوېزان وه، ترې تېر شوم، خو بېرته راوګرځېدم، غوښتل مې چې د دغې پاڼې پر مفهوم وپوهېږم. ومې لیدل چې د پاڼې پر سر یې لیکلي وو: د نادرکۍ او ورکې اعلان. د دغو کلیماتو په لوستلو مې د بدن ویښتان نېغ ودرېدل. یو څو نور کسان مې هم تر څنګ ولاړ وو، اراده مې وکړه چې نوره لیکنه یې نه لولم، خو خدای به نه غوښتل چې په ګُنا کې ښکېل شم. زړه نا زړه مې د نورې لیکنې په لوستلو پیل وکړ، په لیکنه کې مې هغه ټکې ولوستل چې زما په نفس کې یې پټ شیطاني خواهشات مات کړل، زما سترګې یې بینا کړې، زما وجدان ته یې د ډاډ ځواک ورکړ او لعنتي شیطان یې زلیله کړ. په دغه خط کې یې لیکلي وو: د یو بې وزله ورور څخه په غسلخانه کې تلېفون پاتې شوی و، که چا پورته کړی وي، نو د انساني همدردي له مخې ورته تلېفون او یا د هغه سیم کارتونه وسپارئ! باور وکړئ چې د دغې لیکنې د لوستلو پر محال چې کله د (انساني همدردی) کلیمو ته راورسېدم، نو سترګې مې له اوښکو ډکې شوې، علق مې وچ شو او ټول وجود راباندې بار شو. په زنګېدلو قدمونو مې ځان خپل اطاق ته ورساو. په خونه کې څوک نه وو، دروازه مې پورې کړه او ومې ژړل. یوه شېبه مې داسې ژړل وکړه چې عجب کیفیت راباندې راغی او په لومړي ځل مې د ژړا څخه خوند واخیست. یوه شېبه ناست وم چې زړه مې ښه تش او سپک کړ. پاسېد او په خوفیه ډول تر غسلخانې پورې لاړم. د مازیګر وخت و، هېڅ څوک نه وو، تلېفون مې غلی په هغه ځای کې کېښود چې ما ورڅخه پورته کړی و. راغلم له خپلې خونې څخه مې د تلېفون ننداره کوله چې آیا څېښتن یې پورته کوي او که بل څوک. شېبه وروسته چې تلېفون ته زنګ ورغی، ومې لیدل چې تلېفون یې څښتن پورته کړ. باور وکړئ! له زړه او ضمیر څخه مې بار او بوج ښکته شو او داسې خوشحال شوم، لکه ډېر څه مې چې تر لاسه کړي وي او دا د ایمان نښه ده چې مسلمان په خپلو ښو باندې خوشحال او په بدو خفه شي.

وختونه تېرېدل، ازمویني ختمې شوې، کور ته راغلم. ملګرو مې ویل چې کرکیټ کوو، نو ما هم ورسره ومنله، تر دې چې لوبغالي ته ورسېدو. تر ماښامه مو سپورت وکړ. په کلي کې به مو د سپورت پر محال خپل کمیس ځکه ویسته چې د سپورت کول پکې ستونزمن وو. په دغې ورځ مو هم کمیسونه ویستلي وو. زما د کمیس په جېب کې مې نغدې روپۍ او یو تلېفون پروت و. دا چې کور ته راستنېدو، نو کمیسونه مو واغوستل. ما چې کمیس پر تن کړ، نو داسې مې وانګېرله چې په جېب کې مې څه کم شوي دي. شکي وم، نو جېب مې وکوت، ډېر ژر خبر شوم چې په جېب کې مې تلېفون نشته او تصادف دا و چې زما

(c) ketabton.com: The Digital Library

تلېفون د هغه تلېفون پخېر و چې په لیلیه کې ما راپورته کړی و. په هلکانو مې غږ وکړ: هلکانو په جېب کې مې تلیفون نشته! یو ملګري وویل: ټول پر ځای ودرېږئ! تر څو د ټولو د جېبونو حال واخلو، خو دغه چاره راته سـمه ښکاره نه شوه. ملګری مې له پلټنې څخه منع کړ او فکر مې کاو چې کېدای شي تلېفون مې له کوره نه وي راوړی. کور ته راغلم تلېفون مې ولټه، خو پیدا نه شــو. اوس نو په بشــپړ ډول باوري شـــوم چې تلېفون (موبائل) راڅخه چا غلا کړ، خو ناهیلی نه شـــوم او له ځان سره مې په زړه کې وویل: خدایه! که ســتا د رضا لپاره مې هغه تلېفون چې په لیلیه کې یې ما د غلا کولو پخه اراده کړې وه، بېرته د هغه څېښــتن ته ســپارلای وي، نو زما تلېفون چې په حلالو روپیو پېرل (اخیســتل) شـوی دی، ما ته بېرته وسپاره!

شـپه وه، ویده شـوم، خو نه پوهېږم ولې مې داسې نه محسوسوله چې له ما څخه دې څه ورک شوي وي. ســحر چې لمانځه ته پاسـېدم، لمونځ مې وکړ، بېرته بېرستنې ته ورروختلم، په دې کې زموږ د کور یو کوچنی راغی او راته یې وویل: له تا څخه خو به پرون څه نه وي ورک شوي؟ زړه مې ودرزېد او ومې ویل: ولې نه تلېفون راڅخه ورک شـــوی دی. تلېفون یې چې په لاس کې نیولی و، راته راکړ او ویې ویل: د پلاني زوی راوړ او ویل یې چې موندلی یې دی. د باندې ورووتم، موندونکي ته مې ((چې په حقیقت کې غل و، خو خدای یې په زړه داســـې رحم کړای و، لکه زما په زړه یې چې کړی و)) انعام ورکړ او له هڅونې څخه مې هم برخمند کړ.

کلــه چې بېرته کور ته راوګرځېدم، نو له ځان سره مې وویل چې خدای (ج) ډېر غیرتي ذات دی. ما پردی مال د هغه څېښتن ته بېرته وسپاره، نو خدای زما تلېفون ماته راورساو.

څوک چې خــدای (ج) تــه لږ ورنیږدې شي، نو خــدای ورتــه ډېر ورنیږدې کېږي. څوک چې د توبې لپــاره سپېڅلی نیت وکړي، نو خدای (ج) توفیق او توان ورکوي. الله تعالی موږ ته خپل قدرتونه راپېژني، موږ ته توان راکوي چې کړنې تر سره کړو او خدای ښکاره کړي چې د نه لیدلو په حال کې ورڅخه څوک ویرېږي او څوک نه. نو د هغه کړنو تر سره کول پکار دي چې خدای پرې خوشــحال او موږ پرې شــکر ګزاره شــو. بــاید هغه څه وکړو چې پر ځان مو پېرزو وي، ځکه چې په پښـــتو کې متلونه دي: خپل عمل د لارې مل دی او چې څه کړې هغه به رېبې.

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library